

Vergaderjaar 1989–1990

21 437

Wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid

Nr. 6

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 16 juli 1990

Algemeen

Met belangstelling heb ik kennis genomen van de vragen en opmerkingen die door de leden van de verschillende fracties in het voorlopig verslag naar voren zijn gebracht. De leden van de verschillende fracties gingen in het algemeen deel en bij artikel II in op de verhouding van de voorgestelde wijziging van artikel 271 van de gemeentewet tot de voorstellen met betrekking tot de goedkeuring van gemeentelijke belastingverordeningen in het wetsvoorstel D'gemeenten en D'provincies (21 081). De teneur van hun vragen en opmerkingen was dat gevreesd werd dat met de wijziging van artikel 271 op die voorstellen zou worden vooruitgelopen.

In het wetsvoorstel D'gemeenten en D'provincies worden op het terrein van de toetsing van gemeentelijke belastingverordeningen de volgende experimenten voorgesteld:

- a. integrale overheveling van de goedkeuringsbevoegdheid van de Kroon naar gedeputeerde staten;
- b. het vervallen van de adviserende rol van gedeputeerde staten in het kader van de goedkeuring door de Kroon;
- c. goedkeuring van standaardverordeningen door gedeputeerde staten.

Om de verhouding van de nu voorgestelde wijziging van artikel 271 van de gemeentewet tot de genoemde experimenten goed aan te kunnen geven, meen ik dat het nuttig is in het kort de achtergrond van deze experimenten te schetsen.

In alle voorgestelde experimenten verdwijnt één fase in de toetsing, waarmee beoogd wordt de goedkeuringsprocedure efficiënter en sneller te laten verlopen. Aan de experimenten a en c ligt bovendien het streven naar decentralisatie ten grondslag.

Bij experiment a speelt op de achtergrond evenwel de vraag of de provincies voldoende geëquipeerd zijn om de huidige toezichtstaak volledig van het Rijk over te nemen. In dit verband memoreer ik het advies van de Commissie van advies inzake Werkwijze en Normen Belas-

tingkamers Gerechtshoven (Commissie Van Vught), die van oordeel is dat de provincies over onvoldoende fiscaal-juridische kennis beschikken. De Commissie Christiaanse heeft zich in haar rapport in dezelfde zin uitgelaten. De evaluatie van dit experiment kan duidelijk maken of, en zo ja, in hoeverre deze opvatting juist is.

In experiment b, dat als het ware het spiegelbeeld van experiment a vormt, wordt de mogelijkheid geboden de kwalitatieve en doelmatigheidsaspecten van de variant a (decentralisering en deregulering) te vergelijken met een variant, waarbij uitsluitend de Kroon de verordeningen beoordeelt (deregulering zonder decentralisatie).

Bij experiment c speelt mee dat volgens de VNG aan een wettelijke regeling inzake standaardverordeningen bij de gemeenten geen behoefte zal bestaan. Dit heeft in overleg met de VNG en het IPO ertoe geleid dat, alvorens tot een eventuele definitieve regeling zal worden overgegaan, een en ander eerst bij wege van experiment zal worden uitgevoerd. De evaluatie van het experiment kan aan het licht brengen in hoeverre gemeenten in de praktijk van standaardverordeningen gebruik zullen maken.

Vermeldenswaard is nog dat experiment a is voortgevloeid uit een voorstel uit provinciale kring en experiment b van de VNG afkomstig was.

De hiervóór genoemde factoren die ertoe hebben geleid de voorstellen a en b het karakter van experiment te geven, doen zich bij de thans voorgestelde wijziging van artikel 271 van de gemeentewet niet voor. Deze wijziging heeft een beperktere strekking dan de beide experimenten. Zij betreft de bevoegdheid tot goedkeuring van gemeentelijke belastingverordeningen die *uitsluitend* tariefswijzigingen bevatten. Fiscaal-juridische kennis speelt daarbij niet of nauwelijks een rol. Gedeputeerde staten worden voldoende in staat geacht om het toezicht op dergelijke verordeningen uit te oefenen. In de memorie van toelichting heb ik in dit verband erop gewezen dat gedeputeerde staten uit hoofde van het toezicht op de gemeentebegroting reeds over de nodige financiële gegevens van de gemeenten beschikken. De waarde van het advies van gedeputeerde staten met betrekking tot tariefswijzigingen is daarom relatief groot. Er behoeft dan ook geen twijfel aan te bestaan dat de voorgestelde wijziging tot een efficiëntere en snellere goedkeuringsprocedure zal leiden. De omstandigheid die aanleiding is geweest voorstel c als experiment uit te voeren, doet zich evenmin voor. Er is immers geen sprake van het scheppen van een mogelijkheid waarbij getoetst moet worden of daarvan in voldoende mate gebruik zal worden gemaakt. Voorzover de uitkomst van de experimenten zou opleveren, dat experiment b de voorkeur heeft en dat gedeputeerde staten de tarieven toetsen en de Kroon de fiscaal juridische aspecten van de belastingverordeningen is de verwachting dat dat geen problemen oplevert. U zie ook mijn antwoord op de desbetreffende vraag van het lid van de R.P.F.-fractie naar aanleiding van artikel II.

Op grond van deze overwegingen meen ik dat de thans voorgestelde wijziging van artikel 271 van de gemeentewet enerzijds en de drie experimenten anderzijds onafhankelijk van elkaar kunnen worden beoordeeld. Van een vooruitlopen op de uitkomst van deze experimenten waarvoor de fracties van het C.D.A., D66, de S.G.P., het G.P.V. en de R.P.F. in verschillende bewoordingen bevreesd waren, is derhalve geen sprake. Ik meen dan ook dat het geen bezwaar ontmoet om tot de voorgestelde wijziging van artikel 271 over te gaan voordat de uitkomsten van de experimenten bekend zijn.

De leden van dezelfde fracties gingen in het algemeen deel en bij artikel II ook in op de verhouding van de voorgestelde wijziging van artikel 271 van de gemeentewet tot het wetsvoorstel houdende wijziging van de Gemeentewet met betrekking tot de materiële belastingbepalingen (wetsvoorstel Christiaanse). Hun vragen en opmerkingen hadden

ook hier de teneur dat gevreesd werd dat met de wijziging van artikel 271 zou worden vooruitgelopen op dat wetsvoorstel.

In het wetsvoorstel Christiaanse wordt voorgesteld het toezicht op de gemeentelijke belastingverordeningen door de Kroon te vervangen door toezicht door de Minister van Binnenlandse Zaken. Ministeriële goedkeuring is minder omslachtig en kan daardoor sneller worden afgegeven. Het huidige voorstel om tariefswijzigingen door gedeputeerde staten te laten goedkeuren, kan daar los van worden gezien. Omdat het belang van dit voorstel voor de snelheid waarmee de goedkeuring kan worden verleend, aanmerkelijk groter is dan de vervanging van goedkeuring door de Kroon door ministeriële goedkeuring, acht ik het wenselijk dat de in dit voorstel gelegen vereenvoudiging van de goedkeuringsprocedure reeds op korte termijn gerealiseerd wordt.

Ik meen dat ik met voorgaande beschouwingen over de voorgestelde wijziging van artikel 271 van de gemeentewet ook heb voldaan aan het verzoek van de leden van de fractie van de P.v.d.A. om in te gaan op de opmerkingen van de VNG daarover in haar brief van 23 februari 1990, voor zover die dezelfde strekking hadden als die van de fracties. Het standpunt van de VNG in haar brief dat er geen goede redenen zijn om het preventieve toezicht op belastingverordeningen te handhaven, zal kunnen worden betrokken bij de behandeling van het wetsvoorstel Christiaanse, waarbij dit toezicht ten principale aan de orde komt. De vraag of dit toezicht als zodanig moet worden gehandhaafd, valt in ieder geval buiten het kader van dit wetsvoorstel, waarin immers slechts een beperkte wijziging in de vorm van het toezicht wordt voorgesteld.

De leden van de fractie van het C.D.A. vroegen met betrekking tot de voorgestelde wijzigingen van de artikelen 273a en 274 van de gemeentewet of hier niet ook sprake is van een wijziging waarmee op het wetsvoorstel Christiaanse wordt vooruitgelopen. Bij artikel II gingen ook de leden van de fracties van de S.G.P. en het G.P.V. op dit punt in. De leden van de S.G.P.-fractie waren vooralsnog niet overtuigd van de noodzaak om met deze wijziging op dat wetsvoorstel vooruit te lopen. De leden van de G.P.V.-fractie gaven er de voorkeur aan dat wetsvoorstel af te wachten.

Met betrekking tot de baatbelasting en de bouwgrondbelasting heeft de Commissie Christiaanse voorgesteld deze te combineren tot één nieuwe belasting. In het wetsvoorstel Christiaanse is dit voorstel overgenomen. De thans voorgestelde wijzigingen van de artikelen 273a en 274 van de gemeentewet staan hier los van. Centraal in deze wijzigingen staat de verruiming van de termijn voor het vaststellen van de verordening baatbelasting c.q. bouwgrondbelasting van één naar twee jaar. Bij gemeenten bestaat daar duidelijk behoefte aan. Dat blijkt ook uit de brief van de VNG van 23 februari 1990 over dit wetsvoorstel. Dat de VNG niettemin aarzelingen tegenover de voorgestelde wijzigingen voelt, vloeit voort uit de bezwaren die zij heeft tegen de voorgestelde verplichting tot het opnemen van een aanduiding van het gebate gebied in het bekostigingsbesluit. Uit mijn reactie op een aantal vragen en opmerkingen daarover bij artikel II moge blijken dat ik die bezwaren niet deel. Tegen de achtergrond daarvan zie ik onvoldoende reden om de behandeling van de desbetreffende voorstellen uit te stellen tot de behandeling van het wetsvoorstel Christiaanse.

Voor een reactie op de opmerkingen van de VNG in haar brief van 23 februari 1990 met betrekking tot de voorgestelde wijziging van de Wet rechten burgerlijke stand, zoals de leden van de fractie van de P.v.d.A. mij vroegen, verwijs ik deze leden naar mijn antwoord hierna bij artikel V.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. wilden voorts graag vernemen

waarom de voorgestelde wijzigingen in het toezicht op raadsbesluiten met louter tariefswijzigingen en in de Wet rechten burgerlijke stand niet waren opgenomen in de adviesaanvraag over dit wetsvoorstel van februari 1989.

Het voorstel om het toezicht op raadsbesluiten met louter tariefswijzigingen aan gedeputeerde staten over te dragen, is eerst na het moment van de adviesaanvraag opgekomen. Het leek wenselijk dit voorstel reeds nu bij de Kamer in te dienen, omdat de voordelen die het voorstel biedt, dan op korte termijn gerealiseerd kunnen worden. Omdat het voorstel tot decentralisatie van een deel van het toezicht leidt, meende ik dat het voor de hand lag het in het onderhavige wetsvoorstel, dat meer onderdelen kent die niet aan het D'project zijn ontleend, mee te nemen. De voorstellen tot wijziging van de Wet rechten burgerlijke stand, zoals zij in het bij de Kamer ingediende wetsvoorstel zijn opgenomen, waren niet in deze vorm in de adviesaanvraag opgenomen, omdat zij eerst naar aanleiding van het advies van de Raad van State in het wetsvoorstel terecht zijn gekomen. Deze voorstellen kwamen in de plaats van het voorstel in het voorontwerp dat aan de VNG was voorgelegd. In het licht hiervan moet ik de bij artikel V gestelde vraag van de C.D.A.-fractie of de voorgestelde wijzigingen afkomstig zijn van door de gemeenten gedane voorstellen in het kader van het project D'gemeenten, ontkennend beantwoorden. Hetzelfde geldt voor de vraag van de R.P.F.-fractie bij artikel V of over de in dat artikel voorgestelde wijzigingen nog overleg met de VNG is geweest. Voor het antwoord op de vraag van de leden van de D66-fractie waarom deze voorstellen dan toch bij het onderhavige wetsvoorstel zijn betrokken, verwijs ik naar punt 4 van het nader rapport. Overigens ben ik, zoals ik hierna bij artikel V uiteen zal zetten, bij nadere overweging tot de conclusie gekomen dat het beter is het oorspronkelijke voorstel uit het voorontwerp weer in het wetsvoorstel op te nemen.

De leden van de fractie D66 merkten op, dat de gehonoreerde voorstellen van gemeenten en provincies vooral die voorstellen waren, die tot procedurele deregulering leidden. Hun voorlopige conclusie was dan ook, dat de verhoudingen tussen de verschillende bestuurslagen ingevolge het D'project geen substantiële wijzigingen hadden ondergaan. Ik kan deze conclusie wel begrijpen, maar slechts ten dele onderschrijven. Met de leden van de fractie van D66 ben ik van mening, dat de in het kader van het D'project gedane voorstellen niet leiden tot grote veranderingen in de verhoudingen tussen de verschillende bestuurslagen. Voor de verschillende oorzaken hiervan verwijs ik naar mijn inleiding van de Memorie van Antwoord bij het wetsvoorstel 21 081 (Kamerstukken II 1989/90, 21 081, nr. 6). In dit kader wil ik opmerken, dat het D'project als zodanig wel degelijk een belangrijke impuls heeft gegeven op het gebied van deregulering en decentralisatie. In het bijzonder meen ik dat het resultaat van het D'project op het terrein van het preventief toezicht zo opmerkelijk is, dat ik me juist zou afvragen of hier toch niet van een wezenlijke verschuiving in de bestuurlijke verhoudingen sprake is. Verder is misschien nog wel het belangrijkste, dat met het D'project een ander soort samenwerking tot stand is gekomen tussen de verschillende overheden. De leden van de fractie van D66 vroegen zich verder af of bij de beoordeling van de door de gemeentelijke en provinciale kring naar voren gebrachte voorstellen niet te veel is uitgegaan van uniforme landelijke invoering. Ook vroegen de leden van de fractie van D66 zich af, of hier niet voorbijgegaan was aan de mogelijkheid van gedifferentieerde invoering van voorstellen.

Aangezien deze zelfde vraag door genoemde fractieleden is gesteld in

het kader van het wetsvoorstel 21 081 verwijs ik voor de beantwoording daarvan naar de Memorie van Antwoord van het wetsvoorstel 21 081.

De leden van de S.G.P.-fractie zouden graag meer inzicht van de regering krijgen in de verhouding tussen het beleid inzake sociale vernieuwing en de verschillende voorstellen met betrekking tot decentralisering en deregulering. Samengevat kan worden gesteld, dat decentralisering en deregulering in het kader van de sociale vernieuwing enkele van de instrumenten zijn om sociale vernieuwing te realiseren. Voorop staat echter het bestrijden van hardnekkige achterstanden, waardoor bepaalde groepen uit de samenleving de aansluiting op het maatschappelijk leven blijvend dreigen te missen. Daarom is gekozen voor een geconcentreerde aanpak *op lokaal niveau*, waarbij de inspanningen van alle betrokkenen worden gebundeld. Decentraliseren en dereguleren is één van de voorwaarden om de gemeenten daarbij voldoende armslag te bieden. Het D'project is een onderdeel van het decentralisatiebeleid. De achterliggende gedachte van dit project is de bottom-up benadering, waarbij voorstellen tot decentralisatie en deregulering door gemeenten en provincies worden aangedragen. Daarbij staat geen specifiek beleidsveld voor ogen. Bij het D'project staat vergroting van de beleidsvrijheid van provincies en gemeenten voorop, ongeacht op welk terrein. Zo werden er ook voorstellen gedaan op de terreinen, die nu in het kader van de sociale vernieuwing passen. Enkele van deze voorstellen worden thans uitgewerkt in dat kader.

De vraag van de leden van de G.P.V.-fractie inzake de verhouding tussen onderhavige wet en de op stapel zijnde materiële bepalingen inzake gemeentelijke belastingen (wetsvoorstel Christiaanse) werd reeds beantwoord bij de behandeling van dezelfde vraag van de leden van de fracties van het C.D.A., D66 en de S.G.P.

Het lid van de R.P.F.-fractie sprak de wens uit de behandeling van het wetsvoorstel inzake de D'experimenten (Kamerstuk 21 081) en onderhavig wetsvoorstel gezien hun samenhang zoveel mogelijk synchroon te laten lopen.

Door omstandigheden is het wetsvoorstel inzake de experimenten «ingehaald» door onderhavig wetsvoorstel. De behandeling van de experimentenwet, de kern van het project, is door de kabinetscrisis vorig jaar vertraagd. Deze vertraging heeft nadelige gevolgen, met name voor de D'gemeenten en D'provincies. Zonder wettelijke grondslag kan immers met de uitvoering van de experimenten niet worden gestart. Het zou daarom onverstandig zijn om bij de behandeling van de experimentenwet opnieuw risico's van vertraging in te bouwen. Ditmaal door een koppeling met de behandeling van onderhavig wetsvoorstel, dat inhoudelijk weinig relatie heeft met het wetsvoorstel 21 081.

Daarom is de regering van mening, dat beide wetsvoorstellen, hoewel voortspuitend uit hetzelfde project, niet synchroon hoeven te worden behandeld, sterker nog, dat dit gezien de voorgeschiedenis zelfs onwenselijk is.

Artikel I

De leden van de S.G.P.-fractie wezen op het spanningsveld tussen vergroting van gemeentelijke beleidsvrijheid en het beginsel van rechtsgelijkheid. De Wet op de kansspelen bevat thans reeds een uitgewogen bevoegdheidsverdeling tussen de rijksoverheid en de gemeentelijke overheid. Uitgangspunt daarbij is dat ten aanzien van een aantal kansspelen, die een qua omvang beperkt karakter hebben, de lokale autoriteiten de mogelijkheid moet worden geboden de binnen hun

gemeente levende opvattingen aangaande de kansspelen mee te wegen bij het voeren van een al dan niet restrictief vergunningenbeleid. Dit impliceert dat gemeenten op verschillende wijze gebruik kunnen maken van de hun toegekende bevoegdheden. Gelet op het lokale karakter en de beperkte omvang van de hier bedoelde kansspelen, behoeft dit niet op bezwaren te stuiten. In de thans voorgestelde wijzigingen van de Wet op de kansspelen komt in dit uitgangspunt geen verandering. Deze beogen slechts naast aanpassing van enkele wettelijke bedragen betreffende het prijzengeld, het verschil in bevoegdheden tussen kleine en grote gemeenten – welke in het huidige tijdsgewricht wel als onrechtvaardig kunnen worden aangemerkt – op te heffen, alsmede de gemeentelijke bevoegdheid ten aanzien van prijsvragen op eenzelfde wijze te regelen als ten aanzien van de loterijvergunningen.

De leden van de G.P.V.-fractie verzochten om inzicht in het aantal door de minister van Justitie afgegeven vergunningen op grond van artikel 3, eerste lid, van de Wet op de kansspelen. De minister van Justitie heeft in 1989 213 loterijvergunningen afgegeven, waarvan in 16 gevallen de gezamenlijke waarde van de prijzen en premies tussen de vijf- en tienduizend gulden lag. De bestaande grens fungeert ook in de praktijk als zodanig, omdat alvorens een vergunning wordt verleend aan de hand van de criteria die zijn vastgelegd in het Kansspelenbesluit kan worden vastgesteld of het college van burgemeester en wethouders dan wel de minister van Justitie competent is. Bij een aanvraag om een vergunning moet immers worden aangegeven het aantal te verkopen loten en de prijs daarvan, alsmede de te maken onkosten en de waarde van het prijzenpakket. Deze mogen tezamen geen verdere uitgaven vorderen dan 4% van de bruto opbrengst van de loterij.

Voorts verzochten de leden van de G.P.V.-fractie aandacht voor de besteding van de opbrengst van kansspelen.

Ingevolge artikel 3 van de Wet op de kansspelen kan vergunning worden verleend uitsluitend ten einde met de opbrengst van het kansspel enig algemeen belang te dienen. In het overgrote deel van de door de minister van Justitie verleende vergunningen betreft het incidentele, buiten de gewone exploitatielasten vallende voorzieningen, zoals verbetering van accommodatie, aanschaf van muziekinstrumenten of uniformen, reparaties aan gebouwen, etc. Niettemin wordt in een enkel geval ook vergunning verleend tot het organiseren van een kansspel waarvan de opbrengst niet aan een specifiek aanwijsbaar doel ten goede komt, maar aan de algemene middelen van een organisatie. Daarbij kan gedacht worden aan instellingen die werkzaam zijn op het terrein van het maatschappelijk welzijn of de volksgezondheid, die de opbrengsten van de te hunnen behoefte georganiseerde kansspelen niet direct maar op termijn besteden.

Tenslotte verzochten de leden van de G.P.V.-fractie naar de reden waarom het prijzengeld voor de kleine kansspelen is geïndexeerd. De reden hiervan is gelegen in het feit dat het hier – anders dan bij de landelijke kansspelen – om relatief kleine bedragen gaat, die na verloop van jaren enige aanpassing behoeven. Ten einde daarvoor niet steeds de wet te behoeven te wijzigen, zijn deze bedragen geïndexeerd.

Het lid van de R.P.F.-fractie stelde een vraag over de verhouding tussen terughoudend kansspelbeleid en vermindering van bestuurlijk toezicht. De hier voorgestelde wijzigingen van de Wet op de kansspelen betreffen een verschuiving van het bestuurlijk toezicht door de rijksoverheid naar de gemeentelijke overheid alsmede de daarmee verband houdende aanpassing van enkele wettelijke bedragen betreffende het prijzengeld. Van een substantiële vermindering van bestuurlijk toezicht kan dan ook niet worden gesproken.

Tevens verzocht het lid van de R.P.F.-fractie om een indicatie van het aantal door de minister van Justitie afgegeven vergunningen op grond van artikel 28 van de Wet op de kansspelen. Vergunningen voor het houden van een prijsvraag worden zelden gegeven. Dit vindt zijn oorzaak in het feit dat de aan de afgifte van een dergelijke vergunning verbonden voorwaarden dezelfde zijn als die welke verbonden zijn aan de afgifte van een loterijvergunning. Voor de organiserende instelling is het echter aantrekkelijker om een loterij te organiseren dan een prijsvraag, omdat deelname hieraan eenvoudiger is dan deelname aan een prijsvraag, welke een jureerbare prestatie van de deelnemer vereist. Hoewel in de praktijk de gemeentelijke overheid dus zelden met een aanvraag voor het houden van een prijsvraag zal worden geconfronteerd, is niettemin uit een oogpunt van eenvormigheid in de regelgeving gekozen voor een gelijke bevoegdheid van burgemeesters en wethouders ten aanzien van zowel loterijvergunningen als prijsvraagvergunningen.

Artikel II

Voor zover de vragen en opmerkingen van de verschillende fracties betrekking hadden op de verhouding tussen de in artikel II voorgestelde wijzigingen, het wetsvoorstel D'gemeenten en D'provincies (21 081) en het wetsvoorstel Christiaanse, is daarop reeds in het algemeen deel van deze memorie ingegaan. Hierna komen eerst de resterende vragen en opmerkingen over onderdeel A aan bod en daarna die over onderdeel B.

Onderdeel A

Met betrekking tot onderdeel A merkten de leden van de fractie van de S.G.P. op dat zij de gekozen constructie in het vijfde lid van artikel 271 weinig fraai vonden.

Met het vijfde lid van artikel 271 wordt beoogd te voorkomen dat goedkeuring van een onderdeel van een gemeentelijke belastingverordening door de verkeerde instantie zou moeten leiden tot onverbindendheid van de verordening. Dat zou zeer nadelige gevolgen voor de financiële huishouding van de gemeenten kunnen hebben. Ik meen dan ook dat het voorgestelde vijfde lid moet worden gehandhaafd.

Het had volgens het lid van de R.P.F.-fractie de voorkeur om voor het toezicht op de gemeentelijke belastingverordeningen één instantie aan te wijzen. Nu hinkte het voorstel volgens hem op twee gedachten.

Het ontmoet naar mijn oordeel geen bezwaar om het toezicht op belastingverordeningen aan verschillende instanties op te dragen, mits dit zijn rechtvaardiging vindt in het verschil in karakter tussen de verordeningen die door de ene instantie worden getoetst, en de verordeningen die door de andere instantie worden getoetst. Ik verwijs in deze naar de motivering van de voorgestelde wijziging in de memorie van toelichting en in het algemeen deel van deze memorie van antwoord.

Dit lid vroeg voorts of het waar is dat over het voorstel om het toezicht op raadsbesluiten met louter tariefswijzigingen aan gedeputeerde staten over te dragen, geen overleg met de VNG heeft plaatsgevonden.

Over dit voorstel heeft geen formeel overleg met de VNG plaatsgevonden. Voor de redenen verwijs ik dit lid naar mijn antwoord in het algemeen deel op een vraag die de leden van de fractie van de P.v.d.A. over dit onderwerp stelden.

Onderdeel B

Met betrekking tot onderdeel B hadden de leden van de fractie van D66 zich afgevraagd of het in alle gevallen wel mogelijk is in het bekostigingsbesluit een exacte aanduiding van het gebate gebied te geven, vooral ingeval de gebate voorzieningen nog moeten worden getroffen. De leden van de fractie van de S.G.P. betwijfelden of de verplichting een dergelijk besluit vast te stellen de rechtszekerheid zou dienen. Het lid van de fractie van de R.P.F. vroeg naar mijn standpunt over de mogelijke financiële risico's voor gemeenten, omdat een globale aanduiding van het gebate gebied voordat de voorzieningen tot stand zijn gekomen, niet voldoende de rechtszekerheid van de burger waarborgt.

Het is niet nodig om in het bekostigingsbesluit exact dezelfde aanduiding van het gebate gebied op te nemen als later in de belastingverordening wordt opgenomen. Om financiële risico's te vermijden is het wel wenselijk dat gemeenten in het bekostigingsbesluit een zodanig ruime aanduiding opnemen dat deze in ieder geval het gebied zal omvatten dat later in de belastingverordening wordt aangeduid. Zou de aanduiding in het bekostigingsbesluit een beperkter gebied omvatten, dan zouden eigenaren van onroerend goed dat wel in het gebied ligt dat in de verordening is aangeduid, doch niet in het gebied dat in het bekostigingsbesluit is beschreven, met een beroep op het vertrouwensbeginsel wellicht met succes een aanslag baat- of bouwgrondbelasting kunnen aanvechten. Het moet naar mijn oordeel geen probleem vormen in het bekostigingsbesluit een zodanige ruime aanduiding te geven dat dergelijke risico's worden vermeden. Bij het vaststellen van de desbetreffende belastingverordening kan het gebied dan zonodig worden ingeperkt. Bij een dergelijke aanpak is de rechtszekerheid voldoende gewaarborgd. De burger kan er dan alvast rekening mee houden, dat er een grote kans bestaat, dat hij belastingplichtig wordt.

De leden van de fractie van D66 vroegen voorts een reactie op het voorstel van de VNG om in het bekostigingsbesluit niet een aanduiding van het gebied waarin het gebate onroerend goed is gelegen op te nemen, maar slechts een procentuele aanduiding van de door middel van de belasting te verhalen kosten van de voorziening.

Ik meen dat, indien in het bekostigingsbesluit alleen een procentuele aanduiding van de te verhalen kosten zou worden opgenomen, de rechtszekerheid van de eventuele belastingplichtige te zeer zou worden aangetast. Zonder aanduiding van het gebate gebied in het bekostigingsbesluit blijft voor hem immers onzeker of hij eventueel belastingplichtig zal worden.

De leden van deze fractie betreurden het dat in de memorie van toelichting ten onrechte is gesuggereerd dat de VNG heeft ingestemd met de voorgestelde regeling om de gemeenteraad, voorafgaande aan het treffen van de voorzieningen, een besluit te laten nemen betreffende de gebiedsaanduiding van het gebate onroerend goed.

In de memorie van toelichting is vermeld dat de VNG zich voorstander heeft getoond van «een dergelijke regeling, die de rechtszekerheid van de toekomstige belastingplichtige in voldoende mate waarborgt». Met «een dergelijke regeling» wordt bedoeld op de verlenging van de éénjaarstermijn. Naar mijn mening is dit nog steeds het hoofdkenmerk van het voorstel en wordt daaraan geen afbreuk gedaan door de weinig belastende voorwaarde om een - globale - aanduiding te geven van het gebate gebied. Ik betreur het dat de VNG dat anders heeft opgevat en dat de desbetreffende zinsnede – kennelijk abusievelijk – de indruk kan

wekken dat de VNG ook zou hebben ingestemd met het voorstel in het bekostigingsbesluit een aanduiding van het gebate gebied op te nemen.

De leden van de fractie van de S.G.P. meenden dat het effect van de wijzigingen die in de onderdelen B en C worden voorgesteld, eerder regulerend dan deregulerend is.

Ik meen dat de wijzigingen in de onderdelen B en C wel degelijk een deregulerend karakter hebben. Zoals de VNG in haar brief van 23 februari 1990 beaamt, geeft de verlenging van de éénjaartermijn de gemeenten immers meer tijd voor het vaststellen van de belastingverordening. Als men in de voorgestelde wijzigingen dan toch een element van regulering zou moeten aangeven, zou men hoogstens op de verplichting tot het vaststellen van een bekostigingsbesluit kunnen wijzen. Al eerder is aangegeven dat deze verplichting in het leven wordt geroepen om de rechtszekerheid van de belastingplichtige te waarborgen. Door de verruiming van de termijn voor de invoering van de baat- c.q. bouwgrondbelasting zou die anders worden aangetast. Het belang dat met deze verplichting de rechtszekerheid wordt gediend, weegt voor mij zwaarder dan de lasten die deze verplichting voor de gemeenten meebrengt. Daarbij heb ik meegewogen dat deze lasten betrekkelijk gering zullen zijn, omdat gemeenten ook zonder die verplichting zich voor het treffen van de voorzieningen toch al een zeker beeld van de kosten zullen moeten vormen.

Artikelen III en IV

De leden van de C.D.A.-fractie wilden nogmaals uiting geven aan hun bevreemding over het feit dat bij het voorstel van Wet op de lijkbezorging zoveel novellen zijn uitgebracht.

Te dien aanzien merk ik op dat het hier gaat om *twee* novellen.

De eerste novelle werd veroorzaakt door het feit dat het reeds ingediende voorstel voor een nieuwe Wet op de lijkbezorging door de commissie-Geelhoed werd onderzocht op dereguleringsaspecten; de uitkomst van die toets heeft tot aanbevelingen voor aanpassingen geleid.

De tweede novelle werd veroorzaakt door het feit dat na behandeling van het wetsvoorstel in de Eerste Kamer de regering van oordeel was dat de bepaling van de termijn van grafrust voor aanpassing in aanmerking kwam.

In beide gevallen was het indienen van een novelle de aangewezen weg.

De leden van de D66-fractie vroegen waarom de voorgestelde wijziging van de nieuwe Wet op de lijkbezorging niet, bijvoorbeeld door middel van een nota van wijziging, is meegenomen bij de novelle op het voorstel van Wet op de lijkbezorging.

Achteraf gezien zou de aangegeven methode gekozen kunnen zijn. De reden om de bedoelde wijziging in het onderhavige voorstel op te nemen was gelegen in de verwachting dat de voortgang van de tweede novelle er op dat moment niet mee zou zijn gediend als er een wijzigingsvoorstel op die novelle zou worden uitgebracht. Nu de tweede novelle door de Tweede Kamer is aanvaard hebben overwegingen op dit punt geen zin meer. Wij zouden in deze kwestie, die van zuiver methodische aard is, geen voorkeur willen uitspreken voor het ene of het andere alternatief.

De leden van de S.G.P.-fractie waren niet overtuigd door het argument van het kabinet om de gemeentelijke lijkschouwers niet langer een eed of belofte in handen van de burgemeester af te laten leggen. Zij zagen graag een nadere beschouwing tegemoet op dit punt.

Er bestaat geen verschil van mening met de leden van de S.G.P.-fractie wanneer deze stellen dat het karakter van de functie van de gemeentelijke lijkschouwer een geheel andere is dan de reguliere uitoefening van de artsfunctie. Toch wordt juist wegens zijn professie als arts iemand gevraagd voor de functie van lijkschouwer, ook al is dit een functie in de strafrechtelijke sfeer. Niet goed valt in te zien welke extra waarborg wordt verkregen door voor te schrijven dat de betreffende arts, ditmaal in handen van de burgemeester, opnieuw een eed of belofte zou moeten afleggen. Een dergelijk voorschrift kan naar het oordeel van de regering, worden gemist.

Deze beschouwing mondt evenwel niet uit in een *verbod* op het doen afleggen van de eed of belofte door de gemeentelijke lijkschouwer. De leden van de G.P.V.-fractie, die konden instemmen met het vervallen van de verplichting ter zake, trokken ten onrechte uit het schrappen van de huidige verplichting de conclusie dat het daarmee gemeenten is verboden een eed of belofte te vragen. Wij laten dit over aan de gemeenten zelf.

In reactie op de vraag van dezelfde leden, namelijk of niet een belangrijker argument dan het streven naar deregulering is gelegen in het voorkomen van het onnodig vragen van de eed, kan ik slechts stellen dat een dergelijke redenering niet ten grondslag heeft gelegen aan het onderhavige voorstel. In het verlengde hiervan wijs ik erop dat de eed of belofte betrekking heeft op de *functie* van lijkschouwer; dit betekent dat als iemand voor meer gemeenten deze functie vervult, hij of zij, zo de eed of belofte wordt gevraagd, deze slechts eenmaal behoeft af te leggen, en niet per gemeente waarin de lijkschouwer wordt benoemd. Op deze wijze wordt in ieder geval voorkomen dat de eed of belofte onnodig wordt gevraagd.

Het lid van de R.P.F.-fractie was niet overtuigd van de juistheid van het doen vervallen van de eed of belofte voor de gemeentelijke lijkschouwer. Hij stelt dat het toch meermalen zal voorkomen dat een beëdigd persoon in een functie treedt waarbij opnieuw een eed- of belofte-aflegging vereist is.

Dat is zeker niet uitgesloten. In het verlengde van wat hiervoor is geantwoord in de richting van de leden van de S.G.P.-fractie en van de G.P.V.-fractie mag blijken dat met het schrappen van deze specifieke verplichting dan ook niet is gesteld dat onder geen enkele omstandigheid een eed of belofte zal worden gevraagd van een persoon die - in een andere hoedanigheid - reeds is beëdigd. Maar de eed of belofte zal dan evident een meerwaarde moeten hebben voor de uitoefening van de functie. In dit geval meen ik dat die meerwaarde ontbreekt en dat de betreffende bepaling in aanmerking komt voor deregulering.

Artikel V

In artikel 4, derde lid, van de Wet rechten burgerlijke stand is bepaald dat, indien in het geval, bedoeld in artikel 64 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek, de huwelijksvoltrekking buiten het gemeentehuis plaatsvindt, zij kosteloos geschiedt, indien van het onvermogen der partijen blijkt door een getuigschrift dat door burgemeester en wethouders is afgegeven. Verschillende fracties stelden de vraag hoe in deze bepaling precies het begrip «onvermogen» moet worden uitgelegd. In mijn antwoord hierop betrek ik, mede naar aanleiding van een vraag van de P.v.d.A.-fractie in het algemeen deel, ook de opmerkingen die de VNG in haar brief van 23 februari 1990 over dit onderwerp heeft gemaakt.

Op blz. 6 van de memorie van toelichting wordt gesteld dat met het begrip «onvermogen» in artikel 4, derde lid, van de Wet rechten burger-

lijke stand op fysiek onvermogen wordt bedoeld. Deze uitleg van het begrip »onvermogen« berust op een passage uit aantekening 44 bij artikel 272 van de gemeentewet in de Editie Vakstudie Belastingwetgeving, gemeentelijke belastingen e.a. Deze interpretatie leek ook aan te sluiten bij het aan de wetsgeschiedenis ontleende uitgangspunt dat de gelegenheid tot kosteloze huwelijksvoltrekking nergens mag ontbreken (vgl. punt 4 van het nader rapport).

In haar brief geeft de VNG een andere interpretatie. Naar het oordeel van de VNG wordt met het begrip »onvermogen« bedoeld op een financieel onvermogen. Zij leidt dat af uit het feit dat in artikel 4, derde lid, van de Wet rechten burgerlijke stand dezelfde redactie wordt gebruikt als in artikel 2, tweede lid, van die wet, waar naar haar oordeel zonder meer bedoeld wordt op een financieel onvermogen. Bovendien is het fysieke onvermogen naar de mening van de VNG geregeld in artikel 64 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek. Zij meent dan ook dat, indien de wetgever het noodzakelijk geacht zou hebben dat een verklaring van fysiek onvermogen zou moeten worden overgelegd alvorens een huwelijksvoltrekking buiten het gemeentehuis zou kunnen plaatsvinden, hij hiertoe een regeling in het genoemde artikel 64 zou hebben opgenomen. Een daartoe strekkende regeling past volgens haar immers niet in een wet die de *rechten* voor de verrichtingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand regelt. De VNG meent dan ook dat de toelichting op dit punt onjuist is.

Mede op grond van de argumenten die de VNG heeft aangevoerd, ben ik thans tot de conclusie gekomen dat met »onvermogen« niet op fysiek, doch financieel onvermogen wordt bedoeld. Een andere reden daarvoor is gelegen in de wetsgeschiedenis. In de memorie van antwoord bij het wetsvoorstel dat tot de Wet rechten burgerlijke stand heeft geleid, is de volgende passage opgenomen: «Wanneer in het geval, in artikel 132 (thans art. 64 Boek 1) BW voorzien, het huwelijk moet worden voltrokken elders dan in het huis der gemeente, zal dit insgelijks kosteloos moeten geschieden, indien partijen onvermogend zijn» (Bijl. B. Hand. II 1878/79, nr. 92, blz. 7). Duidelijker dan uit artikel 4, derde lid, blijkt uit deze passage dat met onvermogen niet op fysiek onvermogen wordt bedoeld, omdat anders het laatste zinsdeel in verband met de regeling over fysiek onvermogen in artikel 64 Boek 1 BW een zinloze toevoeging zou bevatten.

Verder is bij nadere bestudering van de wetsgeschiedenis gebleken dat met de eerder aangehaalde uitspraak dat de gelegenheid tot kosteloze huwelijksvoltrekking nergens mag ontbreken, uitsluitend werd beoogd tot uitdrukking te brengen dat elke gemeente ervoor zorg dient te dragen dat er een ruimte voor de huwelijksvoltrekking is. Deze uitspraak had daarmee alleen betrekking op artikel 5 van de Wet rechten burgerlijke stand en niet ook op artikel 4 van die wet.

Tegen de achtergrond van deze overwegingen heb ik de voorgestelde wijziging van artikel 4, derde lid, heroverwogen. Als van fysiek onvermogen wordt uitgegaan, zou het geheel laten vervallen van artikel 4, derde lid, een mijns inziens onaanvaardbare vermindering inhouden van bestaande rechten van personen die fysiek niet in staat zijn zich naar het gemeentehuis te begeven. Die opvatting klinkt ook door in het advies van de Raad van State, die op basis van de memorie van toelichting waarschijnlijk er eveneens van uitging dat met »onvermogen« op fysiek onvermogen wordt bedoeld. Nu bij nader inzien is gebleken dat met »onvermogen« op financieel onvermogen wordt bedoeld, meen ik dat er in verband met de mogelijkheid om kwietschelding te vragen geen bezwaar is op dit punt terug te keren naar het oorspronkelijke voorstel, zoals dat van de zijde van de gemeenten is gedaan. Dit betekent dat artikel 4, derde lid, geheel kan vervallen.

Verschillende fracties vroegen of de voorgestelde wijzigingen wel in het onderhavige wetsvoorstel passen. Daarbij wezen zij erop dat de voorstellen geen bijdrage aan de deregulering of decentralisatie zouden leveren.

Voor zover de fracties het oog hadden op artikel 4, derde lid, acht ik het in het licht van mijn gewijzigde standpunt over deze bepaling niet meer nodig op deze vraag in te gaan. Mede op grond van de opmerkingen van een aantal fracties en van de VNG in haar brief van 23 februari 1990 ben ik tot de conclusie gekomen dat het beter is ook de voorgestelde wijziging van artikel 5, tweede lid, van de Wet rechten burgerlijke stand te laten vervallen. Ik onderschrijf het standpunt van de VNG dat het aan de gemeenten kan worden overgelaten om ten aanzien van de huwelijksvoltrekking tot een juiste en rechtvaardige tariefstelling te komen. Ik heb daarbij goed nota genomen van de opmerking van de VNG dat het zeer wel mogelijk is dat gemeenten ter zake geen gedifferentieerde tarieven vaststellen. Een en ander heeft ertoe geleid dat artikel V bij nota van wijziging is aangepast.

De vragen van de fracties van het C.D.A., D66 en de R.P.F. over de procedure rond deze voorstellen zijn reeds in het algemeen deel van deze memorie beantwoord.

Artikel X

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de fractie van D66 over de wenselijkheid van het geven van regels met betrekking tot de inrichting van woonschepen uit een oogpunt van veiligheid, zij opgemerkt dat ook nu slechts een fractie van de woonschepen beschikt over een vergunning. Dit heeft niet geleid tot problemen ten aanzien van de veiligheid. Zou dat wel het geval geweest zijn, dan zou het overigens, gezien het vrij geringe aantal schepen waar het om gaat – slechts ongeveer 9000 – niet in de rede liggen dat daarvoor regels op landelijk niveau zouden worden gesteld. Bovendien is het moeilijk uniforme eisen te formuleren. Voor woonarken zou dit eventueel nog wel mogelijk zijn, maar voor de grote verscheidenheid aan omgebouwde binnenschepen en andere vaartuigen is dat ondoenlijk.

Het lid van de R.P.F.-fractie vroeg nader toe te lichten waarom niet de volledige Wet op woonwagens en woonschepen 1918 (Stb. 492) zou kunnen worden geschrapt. Daarbij vroeg dit lid of voor de gemeentelijke bevoegdheid regels te stellen ten aanzien van de ligplaats van woonschepen geen andere vorm zou kunnen worden gevonden.

Terecht komt de vraag aan de orde of men de Wet op woonwagens en woonschepen zou moeten handhaven, nu van die wet alleen nog maar één bepaling van wezenlijke betekenis is. Op het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer wordt dan ook thans bezien in welke wet die ene bepaling het best zou kunnen worden ondergebracht, er van uitgaande dat de Wet op woonwagens en woonschepen zal vervallen.

De gemeentelijke taken en verplichtingen ten aanzien van ligplaatsen van woonschepen vertonen veel gelijkenis met die ten aanzien van standplaatsen van woonwagens. Met betrekking tot de toekomst van de woonwagenwetgeving is bij brief van 22 september 1989 een concept-notitie aan de Tweede Kamer toegezonden.

Begin mei 1990 is ter gelegenheid van de mondelinge behandeling van de Woningwet (Kamerstukken II 1989–1990, nr 20 066) deze notitie reeds ter sprake gebracht. Thans wordt op het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer de laatste hand gelegd

aan de definitieve versie van de notitie, waarin onder meer de wettelijke regeling met betrekking tot de standplaatsen voor woonwagens aan de orde komt.

Het ligt in de rede dat de uitkomst van de discussie met de Tweede Kamer over de wettelijke regeling van gemeentelijke taken en bevoegdheden ten aanzien van standplaatsen voor woonwagens mede bepalend is voor het antwoord op de vraag waar de laatstovergebleven bepaling uit de Wet op woonwagens en woonschepen haar plaats zal krijgen.

Artikel XV

De leden van de S.G.P.-fractie pleitten ervoor dat de ook in de memorie van toelichting genoemde mogelijkheid voor de Raad van de Waterstaat om desgewenst te adviseren over de verordeningen, bedoeld in artikel 5 WVO, in dat artikel wordt verduidelijkt. Ik heb naar aanleiding hiervan in het derde lid alsnog de gevraagde verduidelijking opgenomen.

De leden van de G.P.V.-fractie stelden vragen over de omzetting van de Kroongoedkeuring in ministeriële goedkeuring. Op hun eerste vraag of hier sprake is van een algemene beleidslijn moet ontkennend worden geantwoord, ook al is in organieke wetten als de wetsvoorstellen voor een nieuwe Provinciewet en een nieuwe Waterschapswet (artikel 1.5) gekozen voor omzetting van de goedkeuring door de Kroon door een ministeriële goedkeuring. De reden waarom in dit artikel is gekozen voor ministeriële goedkeuring is dat het hier meestal gaat om wijzigingen van de betrokken provinciale verordeningen met een overwegend technisch karakter. Met ministeriële goedkeuring kan hier dan ook worden volstaan. In de incidentele gevallen waar meer principiële vragen aan de orde zijn zal daarbij door de Raad van de Waterstaat advies kunnen worden uitgebracht, zoals hierboven reeds uiteengezet.

Artikel XVI

De leden van de S.G.P.-fractie vroegen of in artikel 67, zesde lid wordt bedoeld dat de betreffende uittreksels kosteloos door de gemeente uit het bevolkingsregister moeten worden verstrekt.

De regering kan deze vraag bevestigend beantwoorden. De reden hiervoor is dat ook de arbeidskaarten, waarvoor dit uittreksel uit het bevolkingsregister in de plaats treedt, in beginsel kosteloos worden verstrekt. De Arbeidswet 1919 legt aan de werkgevers van jeugdige personen de verplichting op om te allen tijde een arbeidskaart te kunnen tonen aan de inspecteur van de arbeid. Nu het in het bezit zijn van een dergelijke arbeidskaart op een wettelijke verplichting berustte was de wetgever van mening, dat een dergelijke arbeidskaart kosteloos moest worden verstrekt. Nu de gemeente ontlast wordt van speciale voorschriften en procedures ten aanzien van de verstrekking van arbeidskaarten en volstaan kan worden met een uittreksel uit het bevolkingsregister betekent dit voor de gemeente feitelijk een vermindering van de bestuurslast. Zou de gemeente nu voor het verstrekken van een uittreksel uit het bevolkingsregister in plaats van een (gratis) arbeidskaart leges kunnen vragen aan betrokkene dan zou dat betekenen, dat de vermindering van bestuurslasten bij de gemeente extra kosten voor de burger met zich meebrengt. Ik acht dit ongewenst.

Artikel XVII

De leden van de fractie van D66 vroegen wat de toegevoegde waarde is van het voorstel om in artikel 13a van de ABW uitdrukkelijk de

bevoegdheid van burgemeester en wethouders tot het vaststellen van richtlijnen op te nemen.

Het huidige artikel 13a verplicht burgemeester en wethouders tot vaststelling van richtlijnen inzake de verlening van bijstand, alsmede tot algemene bekendmaking daarvan. In het kader van het D'project is vanuit gemeentelijke kring voorgesteld deze verplichtingen te doen vervallen en, ten aanzien van de vaststelling van richtlijnen, te volstaan met een kan-bepaling. Een dergelijke bepaling is niet zonder betekenis, gelet op het karakter van de ABW als wet die regeling en bestuur van de gemeentebesturen vordert. Het voorgestelde artikel 13a brengt bovendien niet alleen tot uitdrukking dat burgemeester en wethouders in het kader van de in medebewind opgedragen taak tot uitvoering van de ABW bevoegd zijn richtlijnen vast te stellen, doch geeft ook de aard van die richtlijnen aan: het kan hierbij slechts gaan om richtlijnen die tot leidraad dienen bij de gemeentelijke beslissingen inzake de verlening van bijstand. Hiermee wordt tot uitdrukking gebracht dat het richtlijnen betreft die slechts een administratief hulpmiddel zijn bij de bepaling van de noodzakelijke bijstand in ieder individueel geval.

Zoals reeds in de memorie van toelichting werd aangegeven wordt in het kader van de voorgenomen herinrichting van de ABW de functie van gemeentelijke richtlijnen in relatie tot de landelijke bijstandsregels ten principale gezien. Daarbij is ook de afstemming op de nieuwe regeling van de bevoegdheden van het gemeentebestuur in het kader van de voorgestelde herziene Gemeentewet aan de orde.

Artikel XXII

De leden van de S.G.P.-fractie informeerden naar de mogelijke effecten van het voorstel om artikel 8 van de Drank-en Horecawet zodanig te wijzigen dat burgemeester en wethouders toestemming kunnen verlenen voor het tappen van alcoholhoudende drank op een terras, zodat de procedure wordt vereenvoudigd.

Effecten in de sfeer van alcoholmisbruik of openbare orde worden niet verwacht. Overigens zal zonodig materieel eenzelfde mate van beperkingen in de lokale praktijk kunnen worden gerealiseerd als thans. Bovendien staan de gemeenten andere instrumenten ter beschikking om problemen te voorkomen.

Verder vroegen de leden van de S.G.P.-fractie om een nadere beschouwing over het voorstel om het dansen in horeca-inrichtingen niet langer te reguleren in het kader van de Drank-en Horecawet. Naar het oordeel van het kabinet brengt het dansen in horeca-inrichtingen in het algemeen geen bijzondere risico's met zich mee. Indien een gemeente het desalniettemin noodzakelijk acht om het dansen te reguleren, bestaat daarvoor feitelijk voldoende ruimte in het kader van de gemeentewet.

Het dansverbod zonder vergunning is destijds in de Drank-en Horecawet opgenomen ter beperking van de gevaren die zijn verbonden aan de combinatie van alcohol en dansen. In de praktijk is niet van bijzondere moeilijkheden bij de uitvoering van artikel 22 gebleken. Wel is het kabinet van mening dat het schrappen van artikel 22 van de Drank-en Horecawet een bijdrage, zij het een geringe, levert aan het vereenvoudigen van regelgeving.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. J. W. de Graaff-Nauta